

Vánoční pohádka

V chladné noci na betlémských polích. Mezi pastýři a u betlémských jesliček sestupuje nebe na zem.

22.12.2025

Venku, v chladné noci na betlémských polích, panovalo hluboké ticho.

Ticho tak hluboké, že člověk téměř cítil tikot vesmírného soukolí planet a hvězd, jako velké hodiny, jejichž nekonečné části se pohybují různou

rychlostí a rytmem a pracují s harmonickou přesností.

Svěží a čistý vzduch vybízel k pomalému a hlubokému nádechu a výdechu a přinášel s sebou daleké vůně, které nikdo nikdy předtím nevnímal. Měsíc svou jemnou, bílou, bledou rukou kouzelně maloval stromy a pole.

Všechn tento zázrak zůstal očím malého Eliakima skryt. Byl slepý. Kvůli komplikacím při porodu přišel o zrak. Nebylo to smutné dítě. Bylo mu už jedenáct let a poprvé doprovázel svého otce Abiuda, pastýře, při péči o dobytek během noční hlídky. Měl výjimečně vyvinutý sluch a téměř slyšel kroky hmyzu chodícího po vodě potoků, na podzim padající listí ze stromů v lese a znal přesný čas západu a východu slunce. Ale hlavně dokázal z tónu lidského hlasu, v jeho jemných modulacích a odstínech, vnímat city a touhy srdce.

S jakou pozorností a údivem naslouchal před několika okamžiky hlasu toho návštěvníka z jiného světa: hlasu mocnému a zároveň jemnému, hlasu, který sotva dokázal zadržet radost a proměnit se v píseň - Radujte se, řekl anděl Páně, dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel! - Nyní se spolu se svým otcem a ostatními pastýři vydal na cestu k místu události.

Popravdě řečeno, Abiudovi se na to místo nechtělo jít. Nevěřil v Boha, natož aby ve svém srdci živil naději na příchod Mesiáše. Vše začalo narozením Eliakima a jeho následnou slepotou... a pak náhlou smrtí jeho ženy na rakovinu, když bylo Eliakimovi sedm let. Proto přestal chodit do synagogy a modlit se. Jeho pohled na náboženství se zredukoval na přísně pragmatický a Boha chápal v politickém smyslu, aniž by mu rozuměl... jako by víra byla jevištěm, na němž náboženští

vůdci bojují za pozemské, časné ambice a cíle.

Na druhou stranu se jeho povaha postupně zjemňovala. Nezřídka se stávalo, že měl špatnou náladu a při sebemenším nezdaru bouřlivě reagoval. Bylo v něm něco, co ho nutilo často dělat ironické, sarkastické nebo pichlavé poznámky se svými známými a přáteli.

Svůj vnitřní neklid se snažil utišit zběsilým a zbytečným pracovním výkonem a prázdnotu, která ho sžírala, často zakrýval předstíranou radostí, falešnou jistotou v tónu hlasu a neovladatelným smíchem, jehož ozvěny se ztrácely v nicotě... jako smích bláznů na maškarním plese. Vše bylo beze smyslu, bez odezvy...

Pastýři, kteří kráčeli chladnou, světlou nocí po polích, došli na místo, které jim anděl ukázal. Nacházeli se uvnitř kamenné jeskyně, uprostřed

níž hořel oheň, který udržoval silný mladík. Vedle ohně stála žena s novorozencem v náručí. Panovalo téměř mystické ticho a zároveň zářila ve vzduchu zvláštní, křišťálová čistota, ne z praskajícího ohně, ale z tváří muže, ženy a dítěte.

Muž, jménem Josef, vycítil přítomnost pastýřů a přivítal je a pozval k sobě do tepla ohně. Z jeho hlubokého, klidného hlasu vyzařoval klid a bezpečí. Pozornost všech příchozích však okamžitě upoutal pár tvořený matkou a synem. Bylo to jakési rozporuplné zobrazení *Piety*: žena, s něžností matky, objímala právě narozené dítě, a sněžností matky přijímala žena do náruče právě obětovaného syna.

Krása ženy, jejíž jméno bylo Maria, byla nevídaná. Symetrie a proporce jejích rysů a postavy překonávaly všechny vzory vytvořené egyptskými, semitskými a řeckými

mistry, a samozřejmě nebyly vytesány do kamene ani namalovány na plátno, ale byly skutečně přítomné: byla to krása, která dýchala, která cítila a která milovala. V jejím pohledu se zračilo hluboké teplo a její nelíčený úsměv bořil všechny hypotetické bariéry vyvolávané bázní a přirozenou rezervovaností z prvního setkání s něčím tak jedinečným...

Maria okamžitě vnímala přítomnost a stav malého Eliakima, který zůstal jakoby skrytý mezi skupinou statných pastýřů. Obrátila se k němu slovy: „Synu, pojd' ke mně blíž.“ Chlapcovo srdce se zachvělo, protože jen jeden člověk na světě ho takto dříve oslovil, s takovou intonací v hlase a s takovou láskou ve slovech: jeho matka. A tak se nejistým krokem, ponořen do temnoty jeskyně a do temnoty svých očí, blížil k místu, odkud vycházel hlas, k místu, odkud vycházelo světlo. „Dítě, které držím v

náručí,“ řekla Maria, „je svatý Izraele, syn Nejvyššího, a jmenuje se Ježíš. Požádej ho o něco, synu, co opravdu chceš, z celé duše!“

Když Abiud uslyšel tato slova, na okamžik ho napadlo, že by svému synovi řekl, abypoprosil za uzdravení jeho slepoty, ale pak si řekl: „K čemu by to bylo, když neexistuje žádný svatý, žádný Nejvyšší, žádný Mesiáš?“

Eliakim pomalu poklekl a vyslovil svou prosbu: „Ježíši, dítě Nejvyššího, učiň, aby můj otec uvěřil!“ Tato slova v Abiudových uších a srdci přímovy buchla. Jeho politické pojetí víry a náboženství, jeho pojetí světa a života se zhroutilo jako stará budova, která už nemá žádné základy; budova se pomalu a těžce hroutila spolu se slzami, které mu padaly z očí. Byly to horoucí, očistné slzy. Pastýř padl na kolena a téměř s křikem, otřesen vzlyky, které mu

svíraly hrud', řekl: „Ježíši, pohlédni
soucítně na můj ubohý život,
pohlédni soucítně na mé utrpení a
mé hříchy. Víím, že jsi Svatý Boží!“

Současně se odehrávalo něco
úžasného. „Tati,“ řeklo dítě, „jak
měkce působí světlo v mých očích,
jak krásné jsou barvy, jak rozmanité
jsou stíny a tvary.“ Eliakim viděl.
Otcův pohled plný slz a víry se setkal
s čistým pohledem právě narozeného
syna. Otec a syn se objali, splynuli v
objetí, které bylo jako dokonalá
inscenace štěstí.

Venku, v chladné noci na
betlémských polích, panovalo
hluboké ticho. Vál mírný vánek. A v
šumu tohoto vánku bylo možné
zaslechnout jakási slova. Ano, byla to
slova dávného proroctví: Hle, Pán
přichází s mocí, aby osvítil oči
slepých.

Venku, v chladné noci na
betlémských polích, zářily hvězdy

novou září..... Konečně nebe
sestoupilo na zem.

Šťastné Vánoce!

Alfonso García-Huidobro C.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
vanocni-pohadka/](https://opusdei.org/cs-cz/article/vanocni-pohadka/) (18.03.2026)